արիւնով, բայց մէկ մաս մը ձիաւորաց հախուռն յարձակմամբ ճղքեց անցաւ այս լեռնական հետեւակազօրը եւ սաստիկ արագութեամբ կրցաւ Հայաստանի սահմաններէն ինքզինքն ազատել եւ գոյժ տանիլ թէ ինչպէ՛ս Սիմ լեռան ապստամբները, տաճկաց բանակը ջնջեցին եւ ամիրապետին փոխանորդը սպաննեցին:

Է՛լ Ս. Կարապետն ազատած էր բոլորովին, ուստի մէկ մասը բանակին ետ կը դառնար, երբ Յովնան մտախոհ՝ շարունակեց իր ընթացքը ու մտաւ երկրպագել տաճարին դռան առջեւ: Ազնիւ մարդուն բոլոր մտածութիւնը եւ պաղատանքը ուրիշ բան չէր, այլ միայն թէ աստուած Գուրգէնի գուշակութիւնը հեռի ընէ իւր խեղճ հայրենեաց վրայեն, վասնզի սիրտը կը դողար թէ ինք մարդու մը պատճառաւ միգուցէ ազգին թշուառութեան պատճառ լինի:

Վերջապէս վանահայր եւ միաբանք գոհութեան աղօթքներ կատարեցին ի փառս փրկողին եւ տարին Յովնան իւր բոլոր ընկերաց հետ սեղանատուն ընթրելու, ուր բնականաբար խօսքերը բոլոր կը դառնային այն դիպուածոց վրայ, որոնք յաջողեցան մեր լեռնականաց: Յովնան միայն շատ քիչ կը խոսէր եւ իւր յոգնութիւնը պատճառ բռնելով գնաց երկնցաւ խոտի դէզի մը վրայ. քանի մը ժամ քունէ վերջ, ելաւ կանգնեցաւ այնպէս առոյգ իբրեւ թէ ոչինչ աշխատութիւն չէր ունեցել:

Կոչնակը եկեղեցին կը հրաւիրէր միաբանքը, Յովնան արդէն ամենեն առաջ եկեղեցւոյ դուռը կանգնած էր նոյն միջոցին եւ սկսած էր սաղմոսերգութեան երբ յանկարծ զգաց, որ ձեռք մը իւր ուսին վրայ յեցաւ: Երբ գլուխը դարձուց՝ տեսաւ երկայնահասակ չոր ծեր `մը, որուն ձիւնի պէս ճերմակ մօրուքը մինչեւ գօտին կ'իջնէր, լայն մոխրագոյն բուրդ վերարկու մը մինչեւ ոտքերը կ'իջնէր, թխամորթ էր իր խորշոմ եալ երեսին գոյնը, իւր սեւ եւ մեծ աչքերը փայլ եւ հրապուրիչ քաղցրութիւն ունէին միանգամայն, առանց խօսք մը արտասանելու ձեռքեն բռնեց, առաւ դուրս հանեց, եւ երբ լուսնին աղօտ լուսով երկու հոգի միայն գտնուեցան. «Ե՛կ, Յովնան, իմ ետեւես,— ըսաւ,— եթէ կ'ուզես, որ ապագային վարագոյրը պատռի եւ